انتخاب

د غزلونو غورچاڼ

د غوره
شاعرانو
غوره
غزلونه

انتخاب
د غزلونو غورچاڼ

راټولوونکی: عبدالرحمن حبيبي

Ketabton.com

...حمن حبيبي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب نوم : انتخاب(دغزلونو غورچاڼ)

راټولوونکی: عبدالرحمن حبيبی

خپروونکي اداره: الحبيبي خپرنيون(PDF)

ادرس: ټلگرام(الحبيبي خپرنيون)

رابطه: واټساپ(0093786267103)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ته ښایسته یې ته ګلاب یې
ته مې زړه یې ته جناب یې
ښایستونه درنه ځار شه
څوارلسم د شپې مهتاب یې
ستا په نور نړۍ روښانه
ته ځلاند لکه افتاب یې
ښایستونه درکې پټ دي
د ښایسته حورې نقاب یې
زه د حُسن به دې څه لیکم
ته هر ځای کتاب، کتاب یې
نن خو بل رقم زنګیږې!
نن خو بل رقم خراب یې!
ته اوس دومره نه صبریږې؟
حبیبي دومره بې تاب یې

عبدالرحمن حبیبي
1402/3/13هفته

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دستور دی د دنیا خلګ خندا کې خوښې مومي
ډېرې خلګ د نیمې شپې ژړا کې خوښې مومي
یو څوک د ګناهونو په آغوش کې وي خوشحاله
یو څوک د ژوند تلخي کې په تقوا کې خوښې مومي
د زړونو ترجمان د زړو درمان شي یو یو څوک خو
اکثره بیا د زړونو ماتېدا کې خوښې مومي
یو نیم د ملنګۍ لباس کې خوښ وي بې حسابه
یو نیم د ګناه ډول ته په نڅا کې خوښې مومي
بلها خلګ اوس خوښ دي بې شرمي او بې پتي کې
بلها خلګ په شرم، په حیاء کې خوښې مومي
ډېری د بې ننګي په رنځ اخته وي افتخار کړي
ډېری خلګ د ننګ غیرت ښکلا کې خوښې مومي
د پټې بندګي غېږه کې ژوند ښه وي فتحانه
اکثره نن سبا بیا په ریاء کې خوښې مومي

فتحان حنفي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

راشه پر زړه مې د سُرُور وزرې وغوړوه

پر تیاره ژوند مې د خپل نُور وزرې وغوړوه

دا بلال زړه مې د بېلتون پر ګرمو شګو پروت دی

یو ځل پرې ته د خپل حضور وزرې وغوړوه

د یعقوبي سترګو علاج مې یوسفي زلفې دي

پر ړندو سترګو د کافُور وزرې وغوړوه

په مات وجود کې مې دا ستا د جدایۍ څړیکې دي

جلوې د حسن پر رنځور وزرې وغوړوه

نظام تر څو به د فراق د دار پر سر ځړېږي

له خپل وصاله پر منصور وزرې وغوړوه

نظام کندهاری

Habibi Media

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

هم ډاکټر او هم عالَم ته ضرورت دی
د هیواد یو ښه خادم ته ضرورت دی
که غازي دی که ساتونکی د دفتر دی
د دې دواړو وه تعلیم ته ضرورت دی
چې مکتب او مدرسه کړې بیا ودانه
ښه استاذ او ښه معلِم ته ضرورت دی
چې د پوهې مرکزونه ښه سمبال کړي
دې لپاره مهتمِم ته ضرورت دی
راپاڅیږئ د غفلت وختونه نه دي
ماتولو د غلیم ته ضرورت دی
له فردو څخه مشهود د هیواد مو
وَساتنی د حریم ته ضرورت دی

مشهود آشنا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

اوس مې تپوس نکوې ولې؟ اخير شوې څه دې
زه دې هېر شوی؟ که یادونه مې اشنا زاره دې

زما د مورچې زما د پیرې ملګرې وایوره نن
ها کړې ژمنې دې له ماسره په یاد کنۀ؟ دې

زما د بېوزلې کورنۍ احوال لرې او کنه؟
چې حال یې ښه دی که دلوږې نه نهر ویده دې

غفلت ونکړې مسؤلیت کې دې وړتیا وښیه
د ډېرو سترګې لارویه! نن وتا لره دې

خیر که هېر کړی دې وم یاد مِ له دې ورسته ساته
داسې لیکلې مې اشنا د مزار پر لوحه دې

تا مې د وینو د هرڅاڅکې سره کړی خیانت
تا چې اسد حماسه!! صف کې درولې غله دې

اسد حماس

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ونیسم زړه پوري انځور دې رانه ورکه یاره!
چې ته! مې ویاد یږې ډیر تر ګل نازکه یاره!

د جدایي ماښام چې راشي لمر ترغرونو واوړي
نفس مې تنګ زړه مې درد یږی باور وکه یاره!

د زړه په باغ کې چې مستا دیاد سیلۍ راتاؤ شي
وران کړې ګلونه.چنارونه.بې درکه یاره!

د غم له درد سره دې زه اوس عادت شوی یمه
د غم له درد څخه دې.نلرم اوس کرکه یاره!

کله ناکله دې یبا غم راباندې دومره بوج شي
چې راته ځای نه راکوي پیراخه ځمکه یاره!

دیبلتانه سیلۍ چې تاؤ دې له اسد حماس شي
لمبه لمبه ایره ایره شي قربانکه یاره!

اسد حماس

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خوږې خبرې د زړګرې کوې

یاره چې ته ماته خبرې کوې

هره خبردې زما درد کموې

مثالن ته هم جادوګرې کوې

نادرک توې او خفه هم ته یِ

وس هم خبرې مرورې کوې

ژوند مُجلا نکړې وَ زړګکه

نو بیا به ته هم لړاو برې کوې

خُبیبه درد دې انتها نه لرې

ته هم شکرې دردورې کوې

خُبیب ملنګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لږ خو صبر وکړه چې اوزګار شمه!
بیا به د دې درستې نړۍ یار شمه!
لا خو مې زخمونو ته پټۍ لګوم
صبر چې دردونو نه قرار شمه!
لا خو زه ګردونو کې لت پت یمه
ګل به شم چې یو ځلې سینګار شمه!
بیا مې د ښکلاوو تماشه کوه
دُر به شم، غاټول شمه، چنار شمه!
زړونه رانه بل چا خفه کړي دي
زه به د خفه زړونو سردار شمه!
دوی د پیښمنۍ په شان لټان وه ټول
اوس به داسې خوږ لکه افطار شمه!
حبیبي هر څوک چې ځي له ما تختي
وخت به وي د دوی به سخت پکار شمه!

عبدالرحمن حبیبي
1402/2/4دوشنبه
د کوچني اختر څلورمه ورځ

Habibi Media

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په تنها ځان مې تَتَمر درته وهلی
دیار درده دیار غمه نور دِ خوښه
ژوند مُتیرپه شوګیرو باندي کړو ګوره
اخ زمادخوبولو سترګو نمه نور دِخوښه
دزړه زخم خو مې هریو ډیرخوږیږي
جوړ زما درد ته ملهمه نور دِ خوښه
بیله تا راته قسم ده ډیره سخته
دَناکامه زندګي په مخه ورِمه نور دِخوښه
دبلتون اثر دي سخت یم دردولی
زړه له واکه وُوتمَه نور دِ خوښه
درا تلو وعدي دي وکړي خو رانغلي
ړنګ خُبیب درپسي مرمه نور دِ خوښه

خبیب ملنګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ځان کې ورک شم ستا له غمه پنا غواړم
فرېښتۀ غوندي بـیا تا ته ښکلا غواړم

زه د خپل تصوېر ښاېست ته په ژړا یم
د دنیا موده ښاېست ته مې ساه غواړم

څوک د خپلې اندېښنې په سر بدنام شو
چا وېل زه د خـوشحالی نه سزا غواړم

کمترې مـې د خپل ژبې کم احساس کړ
نا معقول دی چـې له زیاتو حیاء غواړم

نن د خـدای نه پټ انسان زړه کې ساتمه
چې د خپل ژوند په درون کې نڅا غواړم

نا خبر خدایه خبر مـــې له حال نه شي
بیـا په ذات کـې دي عجېبه پارسا غواړم

دا په ګډۀ ودۀ سـر چــې دی ''ثمر'' دی
خدای مې یار کړلو له خدایــه دعا غواړم

عزیزالله ثمر ویصال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مینه په پښتو شوه الله نه کېږي

دغه دود دستور خو له ما نه کېږي

نه پالم پښتو که پرې دوزخ ته ځم

زه که یم پښتو ته پیدا نه کېږي

نن که په پښتو کې غزل لیکمه

دا زما د ژبې منشا نه کېږي

مانه که په غم کې خندا نه غواړئ

مانه هم ښادئ کې نڅا نه کېږي

څوک په شاعری کې زلفؤ او خوړو

چا نه شاعری کې آدا نه کېږي

نه وایې ''ثمر'' بې آدبې ده خو

ژونده له ''ثمر'' هم پارسا نه کېږي

عزیزالله ثمر ویصال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لکه سپین غر چې په ښنتر ښکلی دی
دا سې په تا باندې ګودر ښکلی دی
زه په پګړۍ کې ډیر ښاغلی ښکارم
د ستا حجاب لکه اختر ښکلی دی
یو څوک په دې کې حق حیران پاتې دی
دا تور ماښام او که سهر ښکلی دی
کلیسا ستا دنګو برجونو څخه
زما جومات زما ممبر ښکلی دی
کابل کندوز هلمند لوګر ښکلی دی
هم پیښور او ژوب خیبر ښکلی دی
زمونږه کلی زموږ ښار ښکلی دی
زموږ چنار زموږ مازیګر ښکلی دی
دا د ملا مشک عالم وطن دی
د ازره وال محسن لوګر ښکلی دی

محسن ازره وال

Habibi Media

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

شول مې د سترګو نه پناه شعرونه

الله دې وبخښي زما شعرونه

حق د ښايست به دې ادا نه کړی شي

که دنيا وليکې، دنيا شعرونه

چېرته به بې لارې نشئ مه يې لولئ!

زما ياغي باغي ګمراه شعرونه

زه سوداګر د الفتونو يمه

په خلکو ويشمه وړيا شعرونه

نه نه د زړه خوړلو تاب نه لرم

عبيدي نه لولمه ستا شعرونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په دار هم زه، په قار هم ته
په کار هم ستا! بېزار هم ته
جنګ هم په ما، مړ کېږم زه
قوت هم ستا، بې کار هم ته
غم هم په ما، ژړېږې ته
معتاد هم زه، خومار هم ته
وژنې ما او خاندې هم ته
بې لارې ته! په لار هم ته
عابد شو تېر، په دې خبر
چې غماز هم ته، یار هم ته

ملا عابد

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د اور کمیس دی او په تن دی زما
پکې خوشحاله یم وطن دی زما
منګی مات شوی نه دی درزیې تللی
داغ لږ یدلی په لمن دی زما
بس دی همدومره ضد همدومره پښتو
کافرې راشه زنکدن دی زما
دا پاتې عمر دا سې نغواړمه
لکه دا خه رقم چې نن دی زما
کوڼ بهسودواله زه لږ سپین غږیږم
ځکه خو هر سړی دښمن دی زما

پرویز بهسودوال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د خیال نړۍ ته مې اد که راځي
او ښکې بڼو ته مې بیا ځکه راځي
زموږ په ژوند کې خنداګانې راتلل
هغه صحنه له نظر ورکه راځي
ستاله باوره مې بس زړه ته هروخت
پښیمان تیاله حده کلکه راځي
تا پورې بیا زړه تړل لرې کیسه؟
ستاله نامې نه مې هم کرکه راځي
چې انتخاب کې یو څوک خپله تاکي
دلته بس هغه جنۍ سپکه راځي
له زندګۍ نه ګیلمن یو سیلۍ؟
هره شـــیبه له درده ډکه راځي

زینب سیلۍ

Habibi Media

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ټول وجود مې زخم زخم وینې وینې
ستا غمونه محترم ساتلی نشم
ته تمام عمر ناراضه بې دلیله
زه تمام عمر ماتم ساتلی نشم
لکه څنګه چې دې خوله را بنده کړې
داسې غلې مې قلم ساتلی نشم
زیارتونه، جوماتونه شم ساتلی
خو یو زړه د بنیادم ساتلی نشم
تنهایۍ کې مې له سترګو څاڅي وینې
خو ستا مخکې پکې نم ساتلی نشم
بې وسي مې دومره ډېره ده ناصره
چې نامه دې په خوله هم ساتلی نشم

ناصر حلیمي

Habibi Media

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تکیه راکړه خپله ځانه، یو څو ګامه راسره
شهپاتې کیږم له کاروانه، یو څو ګامه راسره شه
تصور د رنځ و غم مې، د ژوند لارې کړې خندنې
بې درمانه یم درمانه، یو څو ګامه راسره شه
چې خبر دې کړم له کرب او مشقته د وګړیو
ته خو لږ هم تن آسانه، یو څو ګامه راسره شه
چې شو خلاص د وخت له جوره، ای زما د زړګي زوره
راسره وکه مېړانه، یو څو ګامه راسره شه
بل مشال د مینې راوړه، پاتې لارې اندېړې دي
وارخطا یم نِګاهبانه، یو څو ګامه راسره شه
بادشاهان د سلطنت مې، راج په زلفو کول غواړي
ای زما د زړه سلطانه، یو څو ګامه راسره شه
د مجنون او فرهاد مینې، راته ووې شمائلې
په وتو یو له داستانه، یو څو ګامه راسره شه

شمائله سلیمي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا د وینې فوارې ته نه رسیږي
شفق د غې منارې ته نه رسیږي

دا پندونه، دا وعظونه بې نو ښته
د تکبیر یوې نارې ته نه رسیږي

د تاریخ په مخ د چا د غرور ځلې
د جنډو دې هدیرې ته نه رسیږي

د شهید ګلګون ګریوان د خدای حضور کې
جنتونه یې منظـــرې ته نه رسیږي

په دفتر دې که هم اور بل شي ناګاره!
د میوند یوې مســـرې ته نه رسیږي

استاد فضل ولي ناګار

Habibi Media

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ځان مې په سل ژبو رټلی ستا په لور ولاړ یم
د ژوندګۍ په صف کې سخت د زړه په زور ولاړ یم
په خپلو تلو دې خند وله زمانه رابانده
دنیا به خپل کار کوي، خپل ځانته پېغور ولاړ م
لکه زرینه وړانګه راشه ورته ښکلی یې کړه
په زړه د ژوند لکه د تور دېګي نسکور ولاړ یم
ورځې د ژوند شوې لکه واورې، زلزلې او توفان
زه پدې منځ کې لکه بې مالکه کور ولاړ یم
موسمه! واوره ما له پامه د وخت وغورځوه
دود شوم، رژېږمه، د خپل غرور په اور ولاړ یم
ستا په وعده به انتظار تر پوزې راولمه
یو ځای به دلته یمه، څو ځایه به نور ولاړ یم

شاعر؟

Habibi Media

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په ګناه چې ورسیږم جنتو ته
عبادات څله کومه دوزخو ته
په کُفري الفاظو مړې سندرې وایي
لیونی مې دی راوستی لیونو ته
د بې غمه خدای غمونه را په سر دي
نڅا کاندمه د درد سوي نغمو ته
په دینتا ژبه غږیږمه خالقه.
ستا خبرې مې راوړي دې کڼو ته
هسې نه خپله سایه مې تنها پریږدي
کله شا ته کله ګورم قدمو ته
بیا حیران حیران ورګورمه اسمان ته
چې د درد احساس مې ورسي مغزو ته
شپه ډاریږي فلاح ستا له تنهایۍ نه
د سهار اذان کومه تورو شپو ته

نظام الدین فلاح

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بې له تا هم په خندا يمه ګل مخيه.
د غم ساز ته په نڅا يمه ګل مخيه.
ځان مې هم له ځانه شړي زه حېران يم.
چې د ځان نه يم د چا يمه ګل مخيه.
ژوند برباد دی زه تبا يمه ګل مخيه.
ته بې ياره زه تنها يمه ګل مخيه.
زړه مې زړه ته درنيږدي زړه مې تنګ دی.
ژبه ګونګه ده ساه ساه يمه ګل مخيه.
مخ مې ستا له مخه بل مخ ته هېڅ نه اوړي.
زه مئين په تا رښتيا يمه ګل مخيه .
له مودو نه زه د درد خزان وهلی.
له مودونه په ژړا يمه ګل مخيه.
تراړې شونډې ډکې سترګې فلاح لاړم.
تا شړلی له درګا يمه ګل مخيه.

نظام الدين فلاح

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

راترغاړې شـــو ناکامه محبت
ډک له هـــر رنګه الزامه محبت

سپين مخونه هم بلا له کاره باسي
تور دې ستا رقم مابنامه محبت

شبګيرو مې د مخ رنګ رانه زبنللی
د زړه ويـــنه مې تمامه محبت

بنه نو څنګه يې د هرچا دخندا کړې
تانـــو څه کاوو بدنامه محبت

جارقربان شم له ګرانبنته دادکې
کړم په دوه لاسه سـلامه محبت

سيلۍ بې له غم او درد نه راته وايه
بنـــه نور څه وو نامرامه محبت

زينب سيلۍ

Habibi Media

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زما زړه باندې مين وو زما ځان ندی ملامت
دا چې درد مې په نصيب شو جانان ندی ملامت

دا دنیا ده نفس خواحش دی او شیطان ورسره مل هم
خامخا به خطا کیږي انسان ندی ملامت

مینه زموږ څخه رسوا شوه مینه پټ وه مستوره
جهانیان شوله سپین سترګي جهان ندی ملامت

سر یې ښکته دی غریب دی جیب یې وزن دی کم کړی
ځکه هر څوک پسې خاندي دا ځوان ندی ملامت

وَلوَړ پورته شو وغروته ورختل وختونه نیسي
موږ په خپله ایمان پلورو ایمان ندی ملامت

چې د زړه له جوشه راشي او ښکي پورته شي لیمو ته
اې دلریشه خود لندیږي ګریوان ندی ملامت

دلریش وفادار

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

هره خوا د بل ده پوهې سپین مصباح شي
نوی فکر نوی ژوند دِ افتتاح شي
هسې نه خلک عقدې ته رانه لاړ شي
په فشار نه په دعوت د ټول اصلاح شي
اوس دی وخت د وران وطن د جوړولو
لاس په کار د انجینر، ډاکتر، فلاح شي
دا اولس دی نور بیحده خسته شوی
څه وخت وَ دې ترل هر رنګه سلاح شي
څوک چې کار کړي انسجام او اتحاد ته!
د هغه د په نصیب همه صلاح شي
افغانان ټول د یوې کښتۍ سواره دي
عزیر! وایم تل طالب د یې ملاح شي

احسان الله عزیر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ګل اندامه ګل بدنه يوسف ذاته
د وجود خوشبو دې ځي د هر اياته
ستا د حسن تلاوت عجيبه خوږ وو
څه اوږده وو د تهجدو دوه رکعاته
بدنامۍ له به سبا څه بانه ګورو
نن ييخي په خود کې نه يم ملاقاته
چې زما د فکر قد راباندې ټيټ وړي
نور به خپل سيوري ته نه ګورمه شاته
زه د شپې بلا ته ځان په ژړا مړ کړم
او سحر د خندا شين شمه رڼا ته
زندګي لکه بدنامه ډمه ناڅي
ځي زما په غيږ کې سمه شي راماته
د بدنام غزل شاعر درويش روښان وي
د ګل روخ نامه يې وخوده دنيا ته

درويش روښان

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ترڅو دا دزندګۍ سترې داستان وي
چلومه به غمونه پلنډي پلنډي
هغه پاته له ټولې د پتنګانو
لابه وړي پرځان اورونه پلنډي پلنډي
ها دژوند په مقصد پوه ويښ ضميرونه
په سينو کي يې دردونه پلنډي پلنډي
اخ دهري مدرسې زهير انګړ کي
ميرات سوي قلمونه پلنډي پلنډي
پام اميده چي ستړيا محسوسه نکړې
لا دي مخ ته خدمتونه پلنډي پلنډي

محمد نبي اميد

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

شکستونو اندازه لهٔ خودی نه لګوم
ما لېونی ګوره پهٔ زخم پټی نه لګوم
خدایزده لهٔ کومو پړاوو مې تیروي لېونتوب
پهٔ یوهٔ ځای باندې تر ډېره کیږدی نه لګوم
پهٔ ما کې خپله نه و نور، د بلېدلو ظرفیت
زهٔ چا و چا غوندې تهمت پهٔ سیلۍ نه لګوم
نن چې اوښلنې سترګې ورغلم، نو ویې ویل
د مرغلرو پهٔ ځای هار کې مری نه لګوم
پروپاګند دې دلمرمخیو د راتلو خبرې
زهٔ لهٔ غربته د کالهٔ ډیوه ګۍ نه لګوم
د لېونتوب راباندې ختمه ده منم کړاوه
خو د حباب غوندې پهٔ سیند کې ماهۍ نه لګوم

کړاو منګل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې پوهېدې هم دومره لوی تاوان دې ولې کاوهٔ؟
ژوند خو دې خپل وُ، نو د چا پهٔ شان دې ولې کاوهٔ؟
زما د زړهٔ لهٔ بُرجلونو دې ځان وغورځاوهٔ
زما پهٔ مینه دومره بدګُمان دې ولې کاوهٔ؟
تا خو د عِشق ورانۍ لیدې، زموږ جذبې دې لیدې
د محبت د مرتبو بیان دې ولې کاوهٔ؟
کهٔ زړهٔ دې ښهٔ وای نو ورغوی به دې سوی نهٔ و
کهٔ میَن نهٔ وای د رنجو دوکان دې ولې کاوهٔ؟
ما د وخت زنې نیوې، پښې نیوې چې پاتې شي لږ
ملا ګونګی شي د سهار اذان دې ولې کاوهٔ
د لور وېښتهٔ یې سمول زما پهٔ حال خفه وه
ویل یې څهٔ ورانه وه؟ زما ارمان دې ولې کاوهٔ؟

شهاب

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې و ځای د ودرېدو هلته روان شوم
لکه خپلې اوښکې توی په خپل ګرېوان شوم
ته زما د زات په خاوره کې زرغون شوې
نرګسي ښایسته زه درته ګلدان شوم
ستا د خولې قسم شوم مات شومه رامات شوم
غزا وشوه نه د ځان نه د جهان شوم
د کم ظرفو د یارۍ ګټه همدا وه
راغلم بېرته په خپل ځان باندې تاوان شوم
ستا د غېږې په خوشبو مې دې قسم وي
د سپرلي په ښایستونو بدګمان شوم
صدقه د عشق له پاکې رسوایۍ شم
د خپل شعر غوندې په هر چا باندې ګران شوم
بې ارزښته زمونږ ساندې شوې اجله!
څه بې درده زمانه کې غزلخوان شوم

اجل احمدزی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې و ځای د ودرېدو هلته روان شوم
لکه خپلې او ښکې توی په خپل ګرېوان شوم
ته زما د زات په خاوره کې زرغون شوې
نرګسي ښایسته زه درته ګلدان شوم
ستا د خولې قسم شوم مات شومه رامات شوم
غزا وشوه نه د ځان نه د جهان شوم
د کم ظرفو د یارۍ ګټه همدا وه
راغلم بیرته په خپل ځان باندې تاوان شوم
ستا د غیږې په خوشبو مې دې قسم وي
د سپرلي په ښایستونو بدګمان شوم
صدقه د عشق له پاکې رسوایۍ شم
د خپل شعر غوندې په هر چا باندې ګران شوم
بې ارزښته زمونږ ساندې شوې اجله!
څه بې درده زمانه کې غزلخوان شوم

اجل احمدزی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

برندې سترګې ګرځه درنه تېټې چرته نه شي

جار دې له تندې شمه که ګونځې يې او به شي

ستا د ګور بڼو په اتفاق نا سته ولاړه

ګورم، زړه کې وايم چې جرګه به پښتانه شي

مونږ څه يوو، خو خاورې يوو د بندو ورانو لارو

تا پسې خو بايد ګلابونه درکاږه شي

ما يوه خبره پټه کړې ده په رمز کې

وخت به د خبرو شي خبره به مې وشي

چرته کې به ستا د تو دې غيږې خوشبو مومي

چرته به سرې د ګل په پاڼو کې ويده شي

څه نا څه پښتو له ميني ويستي يوو اورښته

څه مينه سرشاره له پښتو نه په واته شي

مانو اورښت

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې ګلروخ مې د درګاه نه په وتو شو
جنتي خوب مې تعبیر د دوزخو شو
ذاهدان د فلسفو یې په نڅا کړل
د مطرب لاس کې رباب په غپیدو شو
چې خپل عقل یې دلیل سره په شور شو
پیغمبر غوندې انسان په لړزیدو شو
د رب مینه چا کې چیرته وه سړیه
خو چې ستړی په ګناه شو په سجدو شو
ټول ژوندون مې ستا له مخ نه صدقه شو
مات وجود مې درته یاره په رکوع شو
په ګناه کې مې خالق د ځان پیدا کړ
په ثواب کې مې ایمان د دوه پیسو شو
چې دې زیری ورک شمال د مرګي راوړه
غم مې غم سره فلاح په ګډیدو شو

نظام الدین فلاح

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ژوند به وبیلې سړیه بې قیمته
که خبر شوې د اشنا له خوږ صورته
سهار یو ماښام یې بل سره واعده وي
توبه ګار به شي د دوی له صداقته
لاندې باندې مې بې اوره سوزوي ته
نوم دې ورک شه له دنیا نه محبته
د ریا سجدې مې وړي تر دوزخونو
سترې شوی یم له داسې عبادته
چې دیدار مې د خالق او دلبر نه وي
بې له دویه دې زه څه کوم جـــنته
کله کله زړه ته لار وکړي په سترګه
زه تر بېځار شم د سترګک له شرارته
چې د مینې اذانونه دې شروع کړل
دار قبول کړه د منصور غوندې حضرته

حضرت الله ذهين

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خوشبويي دې راځخېږي له بدنه
چې هفت رنګه خال دې اېښی دی په زنه

تور لیوانان راپسې برګ برګ ځکه ګوري
ده د سپینې هوسۍ لور پر ما مئینه

په مسکا تنکي ګلونه لا ښهٔ ښکاري
د غرور په ځای ناز وکړه کبرجنه

غرونه غرونه ښایستونه پیکه شوي
چې د ژوند مسته سندره د غمجنه

ترخه خولهٔ به مې خوږه شي که تا ښکل کړم
مچۍ شات په خولهٔ کې وړي د ګل له تنه

د غروب سورخي ته تږی نظر ناست یم
را یادېږي مې دا ستا اناري ونه

د نفرت په بدل مینه کړم محموده
ما بوسې دې هم اخستې له دښمنه

محمود باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بې کوره شي چې ځوک په بې درکو پسې ګرځي
درانه خلق سپکېږي چې په سپکو پسې ګرځي
زما د قام د کومې بدبختۍ به درته وایمه
چې ځوک رازلمي کيږي په ټوپکو پسې ګرځي
د زرکو د کوترو ښکار د نورو مشغله شوه
زما د غرونو باز په توت خوروکو پسې ګرځي
بیا ځوک د پښتنو د اتفاق سندرې وایي
دیوان یې د خوشحال په لاس ختکو پسې ګرځي
صلاح کوي جرګه کوي غونډېږي تندرونه
ځوک جالې جوړوي ځان له په ډکو پسې ګرځي
د هغه غرسنۍ غړۍ مې هغسې په زړه ده
له هغسې مې فکر په کُنجکو پسې ګرځي
د ښکلو په سینو کښې بې غرضه زړونه ګوري
صابر بلا وهلی دی په ورکو پسې کرځي

صاحب شاه صابر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یو دم به ګران په ټول جهان شې چې پیسه پیدا کړې

بیا به د هر سړي جانان شې چې پیسه پیدا کړې

ورپسې زړه مه خوره د وخت ځامن همداسې وي تل

ته به له ځانه هم پرې ګران شې چې پیسه پیدا کړې

که ته جانان یاران دوستان غواړې چکرې غواړې

هله پوره به دې ارمان شې چې پیسه پیدا کړې

کم اصل خلک تل مدام د تلې وزن ګوري

دوی به هم ستا د خنګ یاران شې چې پیسه پیدا کړې

نظیر صادقه ستا یاران او خپلوان ټول به درشي

ټول به په یو دوه کې حیران شې چې پیسه پیدا کړې

نظیر صادق

Habibi Media

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library